

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolalaisen ja karjalalaisen hengen vaali ja ajankohtaisten kysymysten selvittäjä

Nro 10 • Perjantaina 12. maaliskuuta 2004

55. VUOSIKERTA

Irtonumerohinta 1 €

**LAATUA
EDULLISUUTTA
AMMATTILAISelta**

- Kellohuoltopalvelu
- Käsikaiverrukset
- Konekaiverrukset
- Korukorjaus/
kivi-istutustyöt
- Sormuksien
valmistus
- Ja nyt myös
lasikaiverrus

KAIKKI PAIKAN PÄÄLTÄ

KELLOLIIKE
Juhani Lankinen Ky
Kauppalankatu 2, Loimaa
Puh. (02) 763 2760
(Kaupungintaloa vastapäätä)

Tuttuja vieraita

*Minä ja serkkuni Päivi Ketola joskus to-
della nuorina. Istum-
me mummolan pihal-
la mannekiineina.*

Ari Vihavainen

Tervehdys kaikille. Olen Ari Vihavainen ja synnyin Kullaan Leineperissä 13.10.1962 eli 41 vuotta on mittarissa. Asun nykyisin Ulvilassa avovaimoni Maarit Malmbergin kanssa. Kuulumiset eivät voisi olla parempia, kuin mitä nyt ovat. 9.2.2004 klo: 8.40 syntyi meille pieni poika. Äiti ja lapsi ovat terveenä ja onnellisesti kotona, niin eipä asiat paremmin voisi olla.

Minkälaista työtä..?

Olin Outokumpu Oy:ssä 20v. Olin muutamilla erilaisilla koneilla alkuaikoina ja viimeiset 15v. lähes koko ajan samalla koneella. Työtäni on vaikea selittää, mutta kuparin kanssa painimista ja raskasta se oli. Työt loppuivat valitettavasti vuosi sitten taloudellisen tilanteen vuoksi. Nyt olen ns. "työttömänä".

Luottamustoimet..?

Olen Hiitolan pitäjätseuran hallituksen varajäsen ja Porilaisen Karhunsoutajien hallituksen jäsen.

Tämän hetken ykkös "harrastus" on TRIATHLON eli uinti + pyörä + juoksu yhdistelmä. Harjoittelen lujasti ensi kesän MM-kisoihin, jotka on Ruotsissa. Kilpailumatkat ovat pitkät eli: uinti 4km + pyöräily 120km ja juoksu 30km. Kaikki lajit mennään yhtämittaan ja mahdollisimman kovaa. Suorituksen menee aikaa noin 6 ja -puoli tuntia eli paljon pitää harjoitella että kestää koko rääkin.

Mahdollisuuteni hyvään menestykseen on hyvät jos pysyn terveenä ja ilman lou-

kaantumisia. Aika näyttää kuinka kesällä käy.

Musiikki on myös harrastukseni. Teen omia lauluja kirjoittamistani runoista ja olen myös säveltänyt muiden runoja. Lähinnä tätini Terttu Ketolan runoja.

Soittelen kitaraa Hiitolan -pitäjätseuran omassa kokoonpanossa eli Evakoissa. Meillä on oikein mukavaa kun harjoittelemme kaikenlaisia lauluja eri tilaisuuksia varten. Harjoitukset hoidellaan tosissaan mutta huumoria unohtamatta.

Kalastus ja metsästys on ollut harrastuksiani myös mutta viime vuosina ne ovat olleet vähenemään päin, kun on niin paljon muuta.

Kalastamaan on kuitenkin muutamia kertoja kesässä päästävä ulkomerelle koska meri on niin lähellä sydäntäni. Siellä sielu lepää täydellisesti yön hiljaisuudessa. Hiitolan historian tutkiminen on alullaan uusissa harrastuksissa ja siinä sarkaa riittää.

Mitä karjalaisuus..?

Karjalaisuuden merkitys lisääntyy jatkuvasti kotiseutumatkojen, tarinailtojen, luottamustehtävien ja historiasta lukemisen myötä. Vanhempien kotipaikoilla käydessäni olen tuntenut että juureni ovat siellä ja vahvasti. Isäni syntymäkodin on vielä pystyssä ja siellä pihassa seisossani olen kokenut hyvin voimakkaita tunteita. Ihan silmissä näkyy kaikenlaisia, tapahtumia mitä siellä ehkä on tapahtunut. Tunne on hyvin voimakas ja hämmäntävä, tuntuu ihan että sydän tulee rinnasta ulos. Olen ylpeä karjalaisuudestani!

Mitä karjalaisperinteitä..?

Avoimuus ja laulaminen ovat varmasti perinteitä karjalasta. Niitä ylläpidän päivittäin elämässäni. Karjalanpiirakoiden tekokurssille olen menossa lähiaikoina, siellä myös äitini on opettamassa. Mummolassa öitä ollessani joka lauantain kohokohta, oli kun heräsin karjalanpiirakoiden tuoksuun. Aamupalaksi kuumia karjalanpiirakoita ja päälle voita. Oikein tuoksu tuntuu vieläkin nenässä kun muistelen niitä aamuja. Karjalan murteen opiskeleminen on mukavaa perinnettä, sieltä kun tulee vähän väliä vastaan niin hauskoja sanoja että ei voi kun hymyillä.

Olen myös lipunkantajana Karjalaisten vuosittaisessa pääjuhlassa ja hyvin hyvin ylpeä tehtävästäni. Sen teen hyvin voimakkaasti perinteitä kunnioittaen. Samassa juhlassa juoksen myös karjalanmaratonin Hiitolan pitä-

jäseuraa edustaen ja varmasti karjalaisella perinnesisulla aina kaikkeni antaen.

Oletko käynyt kotiseutumatkoilla..?

Olen ollut 3 kertaa matkalla. Ensimmäisen matkan jälkeen tiesin missä juureni todella ovat. Matkalla lähdin koska halusin nähdä vanhempieni ja isovanhempieni kotiseudut.

Merkittävämmät kokemukset ovat olleet vanhempieni kotipaikoilla käynnit. Isäni kotitalo on vielä pystyssä ja äitini kotikoivu seisoo jyrkänä muistuttaen menneestä ajasta. Kyllä kävelyt muissakin paikoissa ovat mieleen painuvia. Maisemat ja tarinat mitä kuulee kävellessä kotipaikoilta toiselle ovat erittäin hienoja, välillä surullisia ja välillä jännittäviäkin. Rakennuksien kurja kunto on myös kokemus si-

Onnellinen nuoruusmuisto. Minä ja hauki 3,5 kg. Isän keuhut ja hellepäivä. Täydellinen hetki.

Sisäsivuilla TÄNÄÄN

Arin tarina jatkuu, sivulla .. 4

**Kurkijokelaisesta
ääniversio, sivulla 4**

**Haapavaaralainen
Haitissa, sivulla 5**

Mielipiteitä, kantoja, sivulla 6

Suuret kalansaaliit, sivulla . 7

Talkooväkeä, sivulla 8

Runoa lukemassa isäni syntymäkodin edessä.

nänsä. Ei voi kun ihmetellä miten voidaan paikat päästää sellaiseen kuntoon.

Kerro joku muisto..?

Kuten-olen jo edellisissä kohdissa maininnut, mieleenpainuvimmat muistot on kun näin ensi kerran vanhempieni kotitilat. Olin kuin hypnoosissa. Ihmeellinen sähköinen tunne meni pitkin vartaloa ja runosuoni pulposi valtavalla voimalla.

Tunne oli todella outo ja voimakas. Poislähtö oli vaikeaa, joku voima kiskoi takaisin ... JUURET.

Mukavia muistoja on myös Terttu-tätini muistelmista eri paikoista.

Tuntee kerrottuna niihin tempautuu mukaan kuin olisi itse ollut mukana.

Onnellinen lapsuusmuistosi?

Olin ehkä 11-12 vuotias kun sain ulkomerellä 3.5 kg hauen ja isä kehui minua,

että kyllä oli pojalla miehen otteet. Kyllä silloin oli sellainen tunne, että vieläkin rinnasta repäisee kun muistelen sitä hetkeä. Onhan niitä mukavia muistoja mummuloista kun pienenä touhusin siellä mutta merijutut ovat ehkä kaikkein mieleenpainuvimpia.

Mitä ajattelet..?

Kyllä Karjala Suomelle kuuluisi mutta taitaa olla pitkä ja kivinen tie ennen kuin se toteutuu. Toivossa on hyvä elää.

Miten olet kokenut oman..?

Vietin paljon aikaa mummuloissa ja sieltä on jäänyt paljon karjalaisuutta sydämeen. Murretta, ruoka ym. tapoja. Vaikutus on kytynyt ja ollut sisälläni ja ensimmäisen kotiseutumatkan jälkeen se pulpahti ulos. Mummot ei juuri puhuneet karjalasta mitään ja myöhemmin olen ym-

JATKUU SIVULLA 4

12.3.2004

13 maaliskuuta

13. maaliskuuta 1940 kello 11.55 etulinjoilla koitti hiljaisuus. Koitti rauha.

Talvisodan päättymisen muistopäivää vietetään lauantaina monilla eri paikkakunnilla, seminaareissa ja sankarihaudoilla. On hyvä, että me muistamme historiamme, olemmehan siksi pieni ja nuori kansakunta.

Meidän pitääkin muistaa mistä tulemme, keitä olemme ja miten itsenäisyytemme on rakentunut.

Tätä taustaa vasten, sodan ja rauhan taustaa vasten, meidän pitää olla kiinnostuneita myös tulevaisuudesta. Meidän pitää muistaa miten ratkaisevia päätöksiä ovat joutuneet tekemään kansan valitsemat edusmiehet, presidenttiä myöten. Myös tulevaisuudessa valitsemamme henkilöt tekevät ratkaisevia päätöksiä Suomen itsenäisyydestä, puolustuksesta, liittoutumisista, asevelvollisuudesta

ta jne. Ei siis ole samantekevää, ketkä puolestamme päätöksiä tekevät.

13. maaliskuuta 2004 on Kurkijoki-Säätiön vuosikokous. Moni vanha, todella pitkään ja hyvin säätiötä palvellut väistyy antaen tilaa uusille, ja nuoremmille voimille. Näille henkilöille kuuluu kiitos vuosien pyyteettömästä työstä. He ovat esimerkkinä tuleville polville perinteiden vaalijoina ja säilyttäjinä. Heidän viitoittamallaan tiellä on helppo jatkaa!

Toivottavasti nuoremmatkin sukupolvet ymmärtävät mikä merkitys on omien juurien ymmärtämisellä, oman heimon perinteiden säilyttämisellä. Silloin historian kipeiläkin ajoilla ja ratkaisuilla on arvoisensa merkitys, eikä kukaan hoitanut osaansa tai tehnyt työtänsä turhaan.

Maire Soiluva

Pahan voittaminen

Ensi lauantaina on taas talvisodan päättymisen muistopäivä. Muisto sodan päättymisestä on monelle meille synkkä muisto. Olimme eläneet kotikonnuillamme koko sodan ajan. Sitten tuli viesti, että rauhanteon ehtona on koko Karjalan alueen luovuttaminen viholliselle. Sitä se ei ollut kennyt valloittamaan, mutta kaiken se vaati.. Emme voineet muuta kuin murheellisin mielin, hiljaisina, jättää kotimme ja lähteä 'mieron' tielle. Säkylän Karjala-seminaari tahtoo omalta osaltaan palauttaa muistot mieleen ja irrottaa kielenkantimet puhumaan asioista ja pohtimaan sitä vääryyttä, mitä olemme kokeneet ja jopa vääryyden korjaamista.

Vuosikymmenet ovat kuluneet ja monet karjalaiset ovat menettäneet siteet synnyinseudulleen. Sitähän naapurimme halusikin, kun se sulki vuosikymmeniksi portit kotiseuduillemme. Olimme mykkinä ja hyväksyimme tapahtuneen, vaikka sydämemme itkikin. Valtiovaltamme jatkaa tätä mykkyden henkeä ja tahtoo pakottaa kaikki kansalaisetkin vaikenemaan. Vääryys ei kuitenkaan vaikenemisella parane. Vääryyden oka pistää niin kauan kuin se on korjattu.

Kolmas paastonajan sunnuntai kertoo mykästä miehestä, joka saa Jeesukselta avun. Mykkyuden kerrotaan aiheutuneen pahasta hengestä. Jeesus ajaa ulos tämän pahan hengen ja vapauttaa miehen sen tuskalliselta vaikutukselta. Kun mies vapautuu tuskallisesta pahan orjuudesta, hän alkaa puhua, ja kaikki hämmästyvät hänen puheestaan. Tämän maailman voimat ovat kuitenkin pahan puolella. Jeesustakin syytetään "Belsebulin", pääpaholaisen kätyriksi (Luuk. 11:15). Hyvän puhuminen, kiitos ja ylistys eivät sopineet kuulihoitten ajatusmaailmaan.

Sanotaan, että pahuus saa palkkansa. Näin tietysti onkin, mutta tässä maailmassa se ei aina toteudu. Pahuus ja vääryys saa elää ja usein ihmettelemme psalminkirjoittajien tavoin, miksi väärinkelijät menestyvät. Emme voi aina ymmärtää kaikkea sitä, mitä Jumala sallii tässä maailmassa. Saamme kuitenkin luottaa siihen, että vääryys kuuluu vain tähän maailmaan. Jumalan lapsina me voimme katsella sitä maata, missä vain oikeudenmukaisuus, rakkaus, hyvyys ja anteeksiantamus vallitsevat. Se valo heijastuu meille siinä, että Jeesus on kulkenut ei vain paaston ja kärsimyksen ajan läpi, hän on käynyt kuoleman laakson kautta voittoon ja auttaa omiaan kulkemaan saman tien kautta kirkkauden kotiin taivaaseen.

Toivotan kaikille lukijoilleni kirkasturan kevään myötä sitä kirkkautta, joka Jumalan sanasta ja Jumalan lupauksista heijastuu elämämme tielle!

Eino Orpana

Tapahtumakalenteri

Karjalan Liiton ja sen jäsenseurojen tilaisuuksia vuonna 2004

Tilaisuudet Karjalatalolla Helsingissä ellei toisin mainittu.
Karjalan Liitto ry, Käpylänkuja 1, 00610 Helsinki, puh. 09 – 7288 170

Maaliskuu

- 13.-14.3. Sukututkimus ja sukuseuratoiminta internetissä -kurssi
- 13.-14.3. Hengelliset päivät, Turku
- 14.3. Toiminnansuunnittelutilaisuus, Satakunta
- 18.3. Pitäjäesittely, aiheena Laatokka
- 20.3. Karjalaisuus elää - rumot ja kuvat kertovat, järj. Uudenmaan Karj.seur.piiri
- 20.-21.3. Pitäjäyhteisöjen seminaari -risteily
- 22.3. Kaurakiisseliä ja muita karjalaisia ruokia -ruokakurssi, Hämeenlinna, järj. Karj.seur. Etelä-Hämeen piiri
- 27.3. Toiminnansuunnittelutilaisuus, Varsinais-Suomi

Huhtikuu

- 2.-4.4. Liittovaltuusto ja Karjalan kysymys -ja järjestöseminaari
- 7.-14.4. Varhaisbysanttilaista taidetta – kuvataidematka Ravennaan
- 18.4. Kansallisromanttisen arkkitehtuurin jäljillä Helsingissä, kävelykierros.
- 23.4. Pitäjäyhteisöjen kevättapaaminen
- 23.- 24.4. Karjalaiset lehdet ja pitäjäjulkaisut –”messut”

Muistettavaa

– **Hiitolan Pitäjäseuran pilkkimestarit** ratkotaan la. 13.3. Kilpailu alkaa klo 10. Sarjat: miehet ja naiset. Ei osanottomaksua. Ajo ohje: Tampere-Pori tieltä (N:o 11) Putajan Seolta n.300 m Suodenniemen suuntaan josta oikealle, Ylikosken tieltä n. 1,8 km Putajan rantasaunalle. (opasteet) Lisätietoja, Ville puh. 0400 192801 Muutkin kuin seuran jäsenet ovat tervetulleita.

– **Hiitolan Pitäjäseura** järjestää piirakoiden valmistamisen opetusta ke 17.3. klo 17 Herralahden koululla. Kuninkaanhaanaukio 4 (uimahallin vieressä)Tilaisuus tarkoitettu erikoisesti aloitteleville, myös miehet ovat tervetulleita.Seuran "piirakkamestarit" toimivat opettajina. Lisätietoja Airi 5381141 tai Sinikka 6378501 Tervetuloa mukaan kaikki asiasta kiinnostuneet. Osanottomaksu 2 euroa

– **Hiitolan Pitäjäseuran kevätkokous** ja tarinailta ti.16.3. klo 18 Porissa, Tuomarink. 2. Mauri ja Jouko kertovat v.-93 Hiitolassa pidety-

den pitäjäjuhlien valmisteluista ja vaiherikkaista neuvottelumatkoista. Tervetuloa

– **Kurkijoen Marttayhdistyksen kevätretki** Helsinkiin (eduskuntatalo, uusi Ikea) la 3.4. Sitovat ilm. 20.3. menn. Arjalle (040- 700 8957).

– **SUKUTUTKIMUSPIIRI**, Hiitolaiskurkijokelainen sukututkimuspiiri kokoontuu torstaina 18.3.2004, Karjalatalon Wärtsilä-salissa klo 18. Osoite: Helsinki Käpylänkuja 1. Kuukauden sukunimi: Ijäs. Vaihdamme sukututkimustietoja jo klo 15 lähtien. Tervetulleita ovat kaikki hiitolaisia tai kurkijokelaisia sukua tutkivat. Sukututkimuspiirin sähköpostiosoite: sukututkimuspiiri @ nic.fi.

– **Kalakurkien Kurkijoen matka** 26.-28.3. aikataulu: Virttaa klo 3.25, Alastaro klo 4.40, Hirvikoski klo 4.50, Loimaa asema klo 5.00, Helsinki Kiasman klo 7.00, Ruotsinpyhtää klo 8.30, Leikari klo 9.00.

Perheutisia

Torstaina 4.3. täyttivät 70 vuotta kaksoissisarukset Elma Holopainen (o.s. Ristolainen) Kouvolassa ja Leo Ristolainen Läyliäisissä. Heidän Lapsuudenkotinsa oli Kurkijoen Metsikon kylässä.

Kokouksia

Hiitolan Pitäjäseura ry:n sääntömääräinen

KEVÄTKOKOUS

pidetään ti.16.3.2004 Porissa, Tuomarink.2 klo 18.
Ilta jatkuu tarinailtana.

Tervetuloa!

Hallitus

Mellilän Karjalaiset ry

VUOSIKOKOUS

ma 22.3. 04 klo 19.00 Leena ja Martti Meskasella

Hallitus

Kustantaja ja julkaisija: KURKIJOKI-SÄÄTIÖ

Toimitusneuvosto: Kurkijoki-Säätiön hallitus

Toimitus: Päätoimittaja Maire Soiluva ja kaikki Kurkijokelaisen ystävät

Konttori: Vesikoskenkatu 13 As 21, 32200 Loimaa
Avoinna: Tiistaisin ja perjantaisin klo 9–14
puh. (02) 762 2551
Matkapuh. 050-521 3336

Lakon tai muun ylivoimaisen esteen takia ilmestymättä jääneistä numeroista ei suoriteta korvausta. Lehden vastuu ilmoituksen poisjäämisestä tai julkaisemisesta sattuneesta virheestä rajoittuu enimmillään ilmoituksesta maksetun hinnan palauttamiseen.

ILMOITUSHINNAT: (Kaikki ilmoitukset)

Etusivu **60** centtiä/mm

Muut sivut **45** centtiä/mm

Säännöllisistä ja jatkuvista ilmoituksista huomattava alennus. Väri-ilmoitukset sopimuksen mukaan. Puhelimitse annettuihin ilmoituksiin sattuneista virheistä lehti ei vastaa.

Lehti ilmestyy perjantaisin, mutta vuoden aikana on joitakin kaksoisnumeroita juhlapyhien aikoihin. Pains määrä 2000 kpl.

Onks tietoo KYSYMYKSET?

- Mikä Euroopan maa otti ensimmäisenä setelirahat käyttöön+
- Mitä kuntaa siirtyi Martti Pura johtamaan ministeriuransa päätyttyä?
- Mikä joki alkaa Päijänteestä ja laskee Suomenlahteen+
- Kenen hengellisen johtajan maallikonimi on Tenzin Gyatso?
- Mikä on Afrikan maista väkirikkein maa?
- Mihin saareen rakennettiin Suomen ensimmäinen majalla 1753?
- Minkä lahden suulla Saarenmaa sijaitsee?
- Mikä lehti on Kansallisen Kokoomuksen päääänenkannattaja?
- Kuka teki tunnetuksi lentävän lauseen " voi aikoja, voi tapoja"?
- Mikä kaikkiruokainen hämäräeläin levittäytyi Suomeen Venäjältä?

TILAUSHINNAT:

vuosi 35 euroa
6 kk 20 euroa
3 kk 12 euroa
Pohjoismaat 39 euroa
Muualle 46 euroa

E-mail: toimitus@kurkijokelainen.inet.fi
Tilinumero: LSÖP 523900-4897

Sivunvalmistus: Etusivu Frontpage, Loimaa
Paino: Satakunnan Painotuote Oy, Kokemäki
ISSN 0782-5668

50 VUOTTA SITTEN...

N:o 10. – Lauantaina maaliskuun 13. p:nä 1954

TILANNEKUVA. Eilenavaaran marssikerhon lastikilistat suorilla kivoista Aina paikalla oleva reporterimme on piirtänyt kuvan hetimitä, jollain ensim- mäiset "marssit" raskasle toistuvasti.

TILAA SUOMEN PARAS

(palkinto pitäjä- ja sukulehtien laatukilpailussa, kerran kk. tai useimmin ilmestyvien sarjassa)

Kurkijokelaisen, hiitolalaisen ja karjalaisen hengen vaalija!

Edulliseen kestotilaus- hintaan:

35€
/1 vuosi

Puh. 050 - 521 3336 (02) 7622 551
Kurkijokelainen,
Vesikoskenkatu 13 as 21, 32200 LOIMAA
E-mail: toimitus@kurkijokelainen.inet.fi

Kurkijokelaisen toimisto Vesikoskenkatu 13 as 21, sisäänkäynti porttikongista, avoinna aina tiistaisin ja perjantaisin klo 9-14 eli paikallisesti katsoen toripäivinä.

HIITOLAISET RY

50-VUOTISJUHLA

sunnuntaina 14.3.2004 kello 13:00

Karjalatalon Juhlasali, osoite Käpyläнкуja 1, Helsinki.

Juhlapuhujana Karjalan Liiton vt. toiminnanjohtaja Hannu Kilpeläinen.

Tilaisuuden yhteydessä voimme tutustua Jouni Veijalaisen Hiitola -kokoelmaan.

Kokoelma on esillä juhlasalissa kello 12:00 alkaen.

Nähtävänä on mm. kirjeitä ja kortteja, joissa on Hiitolan postileima, Hiitola -aiheisia postikortteja, Hiitolaisten liikkeiden kuoria, pakettikortteja.

Olet sydämellisesti tervetullut!

Hiitolaiset ry johtokunta

Ken tietää?

Tytöt ovat päässeet uimaan kesäpäivän kunniaksi. Ollaankohan järressä vai joessa?

Kuvat Kurkijoki- museon kokoelmat.

Tiedot kuvasta pyydetään osoitteeseen Kurkijokimuseo, Kojonperäntie 446, 32260 Kojonperä tai puhelimitse 050-4036050 Ulla Clerc tai sähköpostilla ulla_clerc@hotmail.com.

NIMIPÄIVÄT

Pe 12. Reijo, Reko
La 13 Erno, Tarvo, Ernesti
Su 14 Matilda, Tilda
Ma 15 Risto
Ti 16 Ilkka
Ke 17 Kerttu, Kerttuli
To 18 Eetu, Edvard

Runopalsta

Tunsinhan minä

Kun talvella aurinko paistaa
säteet hangelle heijastaa.
Se saakin lumikitteet silloin
niin kauniisti loistamaan
kuin timantit hangella loistais.
Sitä katson ikkunasta ihaillen,
saman kiillon saa oksat puiden ja pensaiden
voi miten kaunis on luonto talvellakin.
Kohta käymme jo kevätt kohti,
se yötämme lyhentää.
Ja aamulla aikaisemmin
jo päivämme valkenee.

Annakaisa

Talvimetsä

Lumisten puiden välissä
hiihtolatu valkoinen.
Sinne suksin luistavin
tänäänkin taas hiihtelen.
Jänöjussin jäljet näen
tuolla rintehellä mäen,
talitintin titiity,
korvihini kantautuu.

Hanki valkoinen hohtaa
luonnon kauniin täällä kohtaa.
Metsä huokuu talven rauhaa,
tää! ei kovat äänet pauhaa.
Lepää sielu sekä mieli
kiittämähän alkaa kieli.

Terttu Ketola

Lumperin Antti

Tuli tässä mieleeni Lumperin Antti.
Taskussaan oli vain muutama lantti.
Kylillä kulki ja nauttija neuloi.
Akkojen kanssa juttuja seuloi.
Ottipa mielellään ryyppyn tai kaksi.
Neulan suihke sai vilkkaammaksi.

Oivat ol työnsä ja suosio suuri.
Kävipä kerra sit mainio tuuri,
tytär ol talossa suuressa tässä
miehelään juuri pyrkimässä.
Silmänsä Anttiin hän keksi heittää,
eikä tunteita voinut peittää.

Antti ei enää kylillä kulje.
Väynä suuressa talossa häärii.
Rakkaus hänet vaippaansa käärii.

Anja Kaarina

Maailmanparantaja

Pääni pullistelee Suuria Ajatuksia,
valmiita vastauksia kaikkiin
kysymyksiin
vallakunnallisista iankaikkisiin
- pienet sivuutan
olankohautuksella.

Itselläni on vain yksi kysymys:
-Miksi ei kukaan kysy?

Eero Toiviainen kirjassaan
Suomalainen mies ja muita runoja

KONTION PERHE

Olipa kerran Kontion pariskunta,
silmit siirissä he kaikenyötä katsoivat sellasta
unta,
että pitäkö hankkia lapsia kymmenkunta.
Mutta kun Kontiokin tarvitsee pesän,
he päättivät uurastaa koko kesän.
Tuloksena oli valtavan iso ja komee koti,
tämän kunniaksi tehtiin totti.

Tuumattiin taas, että olisko jo nyt aika
tehdä joku taika.
Emo Kontio tuumas siellä.
että jospa paiskitaan töitä viellä,
kun hän on virmassa niin iso herra,
niin hän jatkais töissä vielä kerran.
rahaahan siitä tulisi kovasti.
ellettäis sitten lasten kanssa somasti.

Nyt oli sitten taloudellinen puoli tullut kuntoon,
vaan ei lapsenteko jäänyt unhoon.
Emo Kontio sano harkitsevasti.
että otetaan tämä alku varovasti.
ja tehhään vaan kaksi Kontiota ensi kerralla,
on siinä jo opettelemista Kontio-herralla.

Seuraavalla kerralla voi tehdä
usiampija Kontioita.
että saa määrän täyteen
ja antaa taidon näytteen.
Nyt olen jo valokuvassa nähny.
kun kaksi komeeta Kontiotyttöä
istuu isän ja Äidin sylissä
ja lisää on kait tulossa.

Isä Kontio on taitava huushollin
hoitaja
ja lasten sekä aikuistenkin
kouluttaja,
ei jää pulaan, vaikka
enemmänkin tulee.
Tiedän, että Äiti Kontio ei jää
missään työssä pulaan.

Iloitsen teidä kansanne tästä
hyvästä alusta.
ja toivon onnea ja menestystä
näistä pienistä juhlapäivistä.

Aarne Elolampi

JATKOA SIVULTA 1

märtänyt miksi näin oli. Muistot sattuivat niin paljon että ei niitä varmasti jaksanut

paljoa jutella. Nyt karjalaisuus vaikuttaa elämääni hyvin paljon jo ennen mainitsemissani asioissa.

Mitkä ovat tärkeimmät..?

Lapseni ja avovaimoni. Maarit ovat tärkeimpiä elämässäni. Vanhempieni terveys ja oma terveys ja suhteet hyviin ystäviin ovat myös tärkeitä asioita. Varsinkin suhde vanhempiini on erittäin tärkeää ja se onkin aina ollut hyvä ja tuntuu syventyvän koko ajan.

Miten olet, siirtänyt..?

Poikani Teemu on pian 12 v. ja hänelle olen kertonut tarinoita karjalanmatkoilta. Tällä hetkellä Teemua kiinnostaa eniten paikat joissa on sodittu. Rakennukset joissa on sodan jälkiä ja juoksuhaudat ym. sotaan liittyvät asiat. Pojat ovat poikia. Joitakin murreksanoja joskus selvittelen yhdessä.

Miten sinun mielestäsi..?

Kotiseutumatkojen kautta varmasti herää myös nuorille perinteiden säilyttämisen tar-

Loppumetrien tuskaa Karjalamaratonilta.

Lapseni Teemu ja 2 päivää vanha rauveli.

ve. Seuratoiminta on tärkeää perinteiden säilyttämisen kannalta.

Mitä mieltä kurkijokelainen..?

Hyvä lehti. Kokonaisuus on hyvä. Mieluiten luen tarinoita evakkomatkoista ja -muistelmia rintamalta joita on kyllä hyvin vähän. Niitä onvarmasti vaikea kirjoittaa.

Minkälaisia tulevaisuu-

den..?

Tulevaisuuden haaveena on voittaa Maaailmanmestaruus triathlonin MM-kisoissa 2005. Tänäkin vuonna on täysi mahdollisuus jopa -mitaliin jos kaikki menee hyvin. Kotiseutumatkalla haaveena on kierrellä veneellä Kilpolan saaren ympäristössä.

Suunnitelmissa on äidin kanssa esiintyminen kahdes-

taan jossakin tilaisuudessa (tätä äiti ei tiennyt vielä, mutta nyt tietää).

Isän vieminen ulkomerelle pariksi päiväksi kalaan. Siitä on jo pitkä aika kun on viimeksi yhdessä oltu oikein haukea narraamassa ulkomerellä.

Kenelle haluat..?

Erikoisterveiset vuoden 2003 mukavalle kotiseutumatkaryhmälle eli Terttu, Raija, Sinikka ja Mikko, Aila ja Veikko ja Juha, Kari ja Niina ja Ari. Terveisiä Ritva-tädille Lahteen ja hänen lapsille. Sitten vielä terveiset Anja-tädilleni Poriin. Anja-tädin tarinoita muistan vielä nuoruudesta jonkun verran ja ne liittyivät aina karjalassa tapahtuviin asioihin. Kiitos myös Anja-tädille kun hieroit useasti päänsärkyni pois kun olin pikkupoika.

Kenet haastat..?

Haastan tätini Anja Karlssonin seuraavaksi haastateltavaksi. Anja-tädillä on varmasti paljon mielenkiintoista kerrottavaa karjalasta.

HALUAISITKO TILATA KURKIJOKELAISEN AÄNIVERSION?

Onko lukemisvaikeuksia? - Näkökö esteenä?

Liperistä tulleen aloitteen pohjalta olen ottanut selvää mahdollisuuksista, voitaisiinko saada Kurkijokelainen-lehdestä näkövammaisille tarkoitettu ääniversio. Loimaan seudun SPR:n osaston toimesta ja paikallisten Lions-klubien rahoituksella on hankittu äänitys- ja kopiointilaitteet jo monia vuosia sitten. Näillä laitteilla on Loimaan Kirjapainon tiloissa

Punaisen Ristin jäsenten toimesta luettu halukkaille ääniversion tilaajille Loimaan Lehden viikoittaiset numerot. Lehdistä näin saadut äänikirjeet ovat olleet hyvin tarpeellisia ja tarkkaan kuunneltuja. Kiitollista palautetta ovat ääniversioiden lukijat saaneet aina silloin tällöin ääniversion tilaajilta.

Nyt on mahdollisuus myös KURKIJOKELAISEN-LEHDESTÄ saada ääniversiot, jos vain riittävä määrä halukkaita tilaajia ja lukijoita löytyy. Kurkijokelainen luettaisiin

Loimaan Kirjapainossa äänikasetille joka toinen viikko. Kasetti sisältäisi kahden viikon lehdet valikoidusti luettuina. Tämä valikoiminen tarkoittaa sitä, että on pakko jotain karsia pois jo siitä yksinkertaisesta syystä, kun kaikki ei mahdu kasetille. Esim. kauppojen myynti-ilmoitukset kuuluvat pääsääntöisesti näiden karsittavien listalle. Kun Loimaan Lehteä ilmestyy kolme numeroa viikossa ja ne luetaan yhteen 90 minuutin kasettiin, niin tuohon samankokoiseen kasettiin mahtuu

melko mukavasti kaksi Kurkijokelaisen numeroa. Tällainen Kurkijokelaisen ääniversiolehti tulisi tilaajalle maksamaan vain 10 euroa vuosi, sillä Näkövammaisten Keskusliitto maksaa postituskulut. Kun tilaaja on kuunnellut nauhuriltaan saamansa kasetin molemmat puolet, laittaa hän kasetin takaisin siihen kuoreen, jolla se hänelle tuli, kääntää siinä kotelossa olevan osoitelapun toisin päin ja palauttaa kasetin takaisin, jotta siihen voidaan lukea seuraavat lehdet.

Kartoitus ääniversion tilaajista

Jos olet halukas tilaamaan itsellesi tai jollekin toiselle näkövammaiselle edellä mainitun Kurkijokelaisen ääniversiolehden, tulisi sinun ilmoittaa siitä kirjallisesti tai puhelimitse allekirjoittaneelle maalis-kuun loppuun mennessä. Ilmoituksessa tulisi ilmetä tilaajan/maksajan nimi ja tilausosoite. Tällä tavalla saadaan tietää, voidaanko lähteä ääniversiolehteä näkövammaisille tekemään. Tilaajalla tulee olla käytettävissä kasettisoitin, jolla voi sitten kasetin kuunnella. Älkää lähettäkö tilauksestanne vielä rahaa!

Toinen vielä kartoittamaton alue ovat äänikirjeiden tekijät. Näitä mahdollisia lukijoita tulisi olla niin paljon, että lukuvuoro tulisi kohdalle vain noin 2 - 3 kertaa vuodessa. Silloin se ei rasittaisi kovin paljon lukijoiden aikaa.

Ilmoittaudu lukijaksi

Yli kymmenen vuotta toiminnassa mukana olleena tiedän, että siinä parhaiten onnistuu pareittain. Nyt otan vastaan myös ilmoittautumisia Kurkijokelaisen ääniversiolehden lukijoiksi. Tehävä ei ole vaikea ja siihen halukkaille annetaan tarpeellinen koulutus.

Työ tekijäänsä kiittää. Näin voidaan sanoa tässäkin tapauksessa. Lukijat voivat olla varmoja, että vastaanottajat odottavat lehden kasettia vähintään yhtä innokkaasti kuin näkevätkin lehden lukijat omaa versiotaan. Siksi toivonkin, että tähän lähimmäisten auttamistointaan lähtisi mahdollisimman monta lukijaa mukaan.

Ilmoittautumiset tilaajiksi sekä lehden lukijoiksi voi lähettää osoitteella:

Eino Vepsä, Mestarintie 8, 32210 LOIMAA kk tai soittamalla numeroon 02-7627270 tai 0500 875211.

EV

Vanhoja kuvia tunnistettavaksi

Lähetän nämä vanhat kuvat, koska voi olla, että vielä joku tunnistaa paikat, mistä ne ovat.

Paljon on kyselty kuinka perinnettä pidetään yllä. Minä olen piiraiden muodossa tutustuttanut - että nuo hyvät ja helpot leivonnaiset säilyisivät käytössä. Vielä neljässä pol-

vessa karjalanpiirakat syntyvät ja mikä mainio kaurakiusseli. Sitä juurta olen kauan tehnyt ja myynyt toisillekin. Eihän kellään ole enää sellaisia seuloja kuin ennen mutta käyhän

siihen tavallinen siiviläkin. Se on vain hitaampaa. Ja vielä se ohraryynrieska. Aikun sekin maistui lapsena hyvältä. Samoin marjamämmi, kun se leivinuunin edessä oikein imeltyi,

ei kaivannut enää sokeria-kaan.

Vanhoja muistellen

Katri Salminen
Tampere

Viimeksi kuluneina viikkoina kun Haitikin on päässyt maailman kartalle yhtenä maailman köyhimmistä maista, palautui mieleeni v. 2000 tekemäni matka ja omakohtaiset kokemukset Haitista. Olihan se aikamoinen kulttuurishokki minulle vaikka olin jo nähnyt Kenian köyhälistön ja Aasian maiden sekä Venäjän köyhien elämää. En ole oikein vieläkään toipunut siitä matkasta.

Lähdin matkalle aivan yksityisenä turistina, koska Haitiin ei järjestetä turistimatkoja. Minulla oli se etu, että tyttäreni oli asunut jo muutaman vuoden lähetystöissä siellä. Lähtö tapahtui 4.10.2000 Helsingistä New Yorkiin, koneenvaihto oli Kennedyn lentokentällä ja kaikki matkatavarat piti-hilata tulliin.

Sen jälkeen oli etsittävä tiski mistä otetaan matkatavarat ja jätetään jatkolentoa varten, koska olin menossa Miamiin. Minä selvisin hyvin ja päästin helpotuksen huokauksen kun istuin Miamiin menevässä koneessa. Tapasin pari suomalaisrouvaa jotka asuivat Amerikassa, he olivat olleet lomalla Suomessa.

Jouduin odottamaan 2 tuntia ennen kuin pääsimme lähtemään, koska oli ruuhkaa kentällä. Kone oli täynnä enimmäkseen mustia ihmisiä nyytteineen ja pienine lapsineen, jotka olivat väsyneitä ja ehkä nälkäisiäkin. Niin aikaan pääsimme lentoon ja ruokaakin tarjottiin.

Kun kone laskeutui Miamiin, olin ollut jo matkalla 15 tuntia. Minua oli vastassa Curranin pariskunta, jotka olivat minulle aivan tuntemattomia. Tyttäreni oli organisoinut heidät hakemaan minut yöksi heille.

Aamu vaikeni selkeänä ja aurinkoisena, oli kai sen verran matkakuumetta, että heräsin jo kuudelta. Matkastahan oli vielä loppupätkä tekemättä. Talon isäntä David lähti 9 aikaan saattamaan lentokentälle. Hän opasti oikeaan paikkaan lähtöselvitystä varten ja sain matkatavarat annettua. Sanoin että hän voi lähteä pois ja niin odottelin koneeseen pääsyä. Koneessa oli hyvin tilaa ja tarjottiin ruokaakin. Matka kesti 1,5 tuntia ja niin laskeuduttiin Port-au Princent kentälle.

Oli sellainen olo kuin olisi mennyt saunaan, varmaan oli 40-50 astetta lämmintä.

Tullista pääsin nopeasti ja näin Pirjon ja Johnin jo vilkuttelevan siellä. He olivat tulleet pikkuautolla vastaan joka oli lainattu eräältä tuttavalta. Oli kova työ päästä sen ihmismuurin läpi, jotka olivat tulleet tarjoamaan palveluksia turisteille. Maassa, jossa on 70-80 prosentin työttömyys, niin on kai yhtä harvinaista saada työtä kuin voittaa lotossa. Kuljettajana toimi haitilainen poika, joka oli mennyt

Naiset (kirjoittaja vas.) menossa torille. Takana näkyy vuoret jonne olimme matkalla.

syömään ja nukahtanut puun varjoon lepäämään kun oli jo kuuden tunnin ajo takana. Niin me lähdettiin matkalle päivän kuumimpaan aikaan. Tungos oli valtava kun ei voi paljon puhua kaduista, parempi nimi olisi kynnöspelto. Suurin osa aikaa menee seisomiseen kun kukaan ei pääse mihinkään. Kävelijöitä oli joka paikka täynnä. Sen lisäksi oli täpötäydet linja- ja kuorma-autot. Kun samanaikaisesti yritetään korjata katua, niin kaaos on valmis. Vei ainakin 2 tuntia ennekuin pääsimme maaseudulle ja jono alkoi vetää nopeammin. Siinä sai ihailla rehevää luontoa ja ihmetellä sen maan elämän laatu.

Ajajan piti olla tarkkana, että ei aja ihmisten päälle jotka hyppivät tien yli tai vuohen tai kanaparven päälle. Tie oli kuoppaista ja toisin paikoin virta oli vienyt maan joten siinä rytkäyssä meni rengas rikki. Nopeasti saatiin rengas vaihdettua kun oli remonttimies kuskina ja apulaisia tuli lähitaloista avuksi. Niin ajaa rymisteltiin sitä vauhtia kun pystyi.

Ilta alkoi jo hämärtää ja pimeä tulla, koska siellä pimeä tulee klo 6 illalla. Ajattelin, että jos jotain olisi tapahtunut, ettei olisi päästy eteenpäin, niin siellä olisimme saaneet yöpyä taivasalla. Ei taatusti olisi ollut kännyköitä eikä muutakaan apua saatavilla. Joka paikka oli pimeänä koska maalla ei ole sähköä. Ihmisiä olivat tienvarret täynnä vesiaستioineen ja muuten aikaansa viettämässä. Auton valoissa he näyttivät aaveilta vaeltaessaan vaaleissa vaatteissa.

Vuoren rinteissä nousi savua kun ihmiset laittoivat ruokaa tai polttivat roskiaan. Sysimustassa illassa ei näkynyt kuin muutama tuikku jossain majassa. Vaikka tulimme jo kaupunkialueelle, niin ei ollut sähköjä ja kadut oli pimeänä. Tulimme Les Cayesiin ja niin päästiin omellisesti perille

180 km matka kuudessa tunnissa.

Käytyämme suihkussa ja otettuumme iltapalaa olimme valmiit sänkyyn joka iikka. Heillä on oma varajärjestelmä valojen suhteen että ei tarvitse olla pimeässä.

Ensimmäinen aamu Haitissa valkeni sateisena. Heräsin kukon lauluun. Täällä on paljon ääniä koirat haukkuu, sammakot kurnuttavat yöikaan. Yleensä kaikki äänet kuuluvat selvästi, koska ikkunat ovat auki yötä päivää, tosin ne ovat rautaristikolla ja verkoilla suojattu. Ilman tuuttiaa nopeammin. Siinä sai ihailla rehevää luontoa ja ihmetellä on yölläkin n. 30 astetta.

Talo jossa he asuivat, on ranskalaistyyppinen, melkein kuin linna. Siinä on 6 huonetta ja omat piha-alueet jotka on aidattu korkealla rauta-aidalla ja portti on aina lukossa, joten se on oma maailmansa. Talo sijaitsee niin sanotusti ”parempien ihmisten” alueella. Naapureina on poliisilaitos, koulu ja lääkäri, talo on vuokrattu lähetystyöntekijöiden käytön.

Sen verran lähdimme tutustumaan ympäristöön, että menimme iltapäivällä pyörillä merenrantaan. Jätimme pyörät erään vanhan pariskunnan pihaan ja kävelimme rantahietikkaa pitkin aaltojen huuhtoessa varpaita. Ranta oli melko työkyinen joka oli kuulemma siivoamatta elokuisen musiikki festivaalin jäljiltä.

Riisuimme vaatteemme vanhaan hylättyyn kanoottiin ja uimme pitkät ajat lämpimässä vedessä.

Palatessamme näimme kun musta sika oli pyöräyttänyt porsaas jotka eivät vielä olleet kovin vanhoja. Pari pikku postua oli eksynyt emosta mutta pikkupoika tuli koppasi ne syliinsä ja vei ne emon viereen. Vanha pari oli ystävällinen ja he kyselivät kaikenlaista. Rannalla istui koulupoikia tekemässä läksyjä valoisan aikaan kaikessa rauhassa. Monissa kodeissa ei ole läksyntekopaikkaa ei ole pöytää ei tuolia eikä valaistusta. Kaikki toimet tehdään ulkona. Joku hökkeli antaa vähän suojaa yöksi ja sateen varalta.

Toisena päivänä menimme laitakaupungille tapaamaan Pirjon kenttäalueen ystävää. Pyöräilimme moottoripyörien, mopojen, polkupyörien ja kävelijöiden sekamelskassa. Olin melko varma siitä ilman kolaria siitä matkasta ei selviä.

Se oli minulle melkoinen järkytys nähdä kuinka ihmisten täytyy asua ja elää.

Kilometri kaupalla olevia hökkeitä vieri vieressä jossa lapset yrittivät leikkiä kaiken kuran ja saastan keskellä.

Siinä vielä pitäisi myydä jotain henkensä pitimiksi jos ei muuta niin vettä.

Kävimme erään äidin ja tyttären luona, meille tuotiin pari tuolia sisältä, ehkä ne ainoat

jotka he omistivat. Jesula oli äidin nimi ja tytär Anna tervehtivät vierastakin ranskalaisella poskisuudelmalla kuten siinä maassa on tapana. Haitilaiset kyselevät aina vieraalta ensin kuinka perhe voi, kuinka paljon lapsia, kuinka monta lasten lasta ja kuinka vanha olet. Kehuivat kuinka nuorelta näytin, taisivat olla ihmeissään tavattuuan tällaisen ulkomaan eläjän.

Jatkoimme matkaa seuraavaan kyläpaikkaan. Perhe johon olimme menossa, asuu vähän paremmassa talossa. Pääsimme sisälle istumaan, samat rituaalit ja kuulumiset. Isäntä oli liikuntakyvytön ja makasi toisessa huoneessa. Vaimo Levedei ja tytär Moden ottivat meidät vastaan.

Tytär oli sokea koska oli joutunut vatsaleikkaukseen ja saanut liian suuren annoksen nukutuslääkettä ja menettänyt näkönsä. Tytär oli laittanut kauniin puvun päälle vieraiden kunniaksi. He olivat iloisia ja ystävällisiä vaikka ihmiset eivät saa sairaudestaati minkäänlaista korvausta.

Lähdettyämme torimumot kuiskivat, että nyt on tullut sen äitikin kun olivat Pirjon nähneet kulkevan siellä yksinään aiemmin. Oli varmaan helppo erottua joukosta, koska olimme ainoat valkoihoiset siellä.

Tulomatalla näin kun ihmiset siivosivat pihojaan ja lapsia pestiin rappusilla kun oli lauantai-ilta. Siellä vielä kunnioitettiin sunnuntaita, kaupat olivat kiinni, tehtiin vain tärkeimmät työt, laitettiin pyhävaatteet päälle ja käytiin kirkossa. Kuka oli minkinlaisen uskontokunnan kirkossa ilman ristiriitoja.

Seuraavaksi vierailumme suuntautui maaseudulla. Menimme pyörillä kaupungin ulkopuolelle 4-5 km jossa on riisiviljelmiä. Siellä asutus oli harvempaa ja talot parempia. Tapasimme riisipellon viljelijöitä kaksi veljestä ja yhden työmiehen. He kertoilivat mielellään työstään. Sinne oli vastaa kylvetty yksi osa, toinen oli pitkällä kasvamassa, kolmas alue oli juuri korjattu. He saavat kolme sataa vuodessa.

Näimme myös riisiä kuivumassa betonilattialla, kuivuminen kestää vain yhden päivän. Matkalla oli myös lastentarha josta kuului laulua. Kysyimme luvan saamme ottaa valokuvan koulusta. Lapset lauloivat tervetuliaislaulun. Opettajina oli 2 naista, lapset olivat 2-4 vuotiaita, kaikilla koulu p u v u t . Luokka huone oli

Lasten-
tarhassa

2,5 m kertaa 2,5 m.

Yksi pienemmistä isännistä hermostui meidän vierailusta niin että lähti ulos huusi niin kovasti kuin jaksoi. Jatkoimme matkaa metsän siimekseen jossa asui Pirjolle tuttu mummo. Siellähän se mökki kyyhötteli isojen puiden katveessa ja mummo tuli iso kauha kädessään keittopaikalta meitä vastaan. Hän haki meille tuolit ja istuimme vähän aikaa.

Joimme jäävettä omasta termospullostamme, vesipullo on elintärkeä kapistus niissä olosuhteissa, muuten voi pian tulla noutaja. Paras olla ottamatta mitään tarjoamisia talonpuolesta ja mitähän ottamista siellä olisikaan. Juttelimme ja kyselimme hänen elämästään, ja hän meidän. Hän oli aina asunut niillä main eikä ollut käynyt kuin lähikaupungissa. Tyttäret olivat menneet Venezuelaan.

Lähinaapurin nainen tuli ostamaan keittoaineita mummon varastosta. Pieneen pulloon mitattiin ehkä 2 ruokalusikallista öljyä, sitten rullasylytyn tapaista sian läskiä, jonka mummo otti maakuopassa olevasta ämpäristä. Naisella oli kotona papuja, niin johan keitto syntyy. Bisnes is bisnes.

Menimme joen rantaan missä naiset olivat pyykillä. Naiset istuivat joessa iso muoviväti jalkojen välissä jossa oli pesupulveri ja vettä ja naiset hankasivat käsin vaatteita siinä. Joki oli matala, lapset uivat siinä ja keskemällä isomat pojatolivat ongella.

Tällä kertaa ohjelmaan kuului maaseutukierros vuorille. Lähdettiin heti aamusta liikkeelle.

Me Pirjon kanssa pyöräilimme rantaan johon oli kokoonnutut 25 henkeä lähtijöitä.

Oli miehiä, naisia ja lapsia koska oli koulusta vapaapäivä jonkin kansallisen juhlapäivän johdosta. Kohta lähdön jälkeen meidän piti kääriä helmat vyötäisille ja miesten kääriä housun lahkeet ylös. Niin sitä kahlattiin salmen yli. Sitteen käveltiin vuoroin meressä ja rantapolkua. Seuraava veden ylitys tapahtui isolla veneellä jota mies kuljetti isolla seipäällä työntäen. Vene oli korkeareunainen ja ei ollut laituria joten meidän piti kahlata veneeseen.

Raskaana olevien naisten täytyi kiertää matalammasta paikasta kahlaten kun eivät päässeet veneeseen.

Siellä oli paljon vastaantulijoita pääasiassa naisia, jotka olivat menossa kaupunkiin myymään hedelmiä tai leivonnaisia. Vuorille oli matkaa 4-5 km joka kuljetaan joka päivä edestakaisin. Myös koululaiset käyttävät samaa reittiä koska sinne ei ole muuta tietä.

Niin päästiin vihdoin asutulle seudulle missä ihmiset tekivät aamuaskareitaan.

Lapset mekastivat pihoissa. Vedenhakijoita riitti kaiken aikaa ja kaivolla oli ruuhkaa. Vuoren rinteellä menee vain kinttopolku tai aasilla mentävä polku.

Se meidän porukka jakoi lehtiä majoihin jossa useimmiten oli vain vanhoja ihmisiä ja pieniä lapsia., joita hoitivat sillä aikaa kun toiset olivat muisa askareissa. Jonkin aikaa noustessa ja laskiessa vuori-

polkuja auringon porottaessa täydellä terällä meitä rupesti väsymys vaivaamaan.

Niinpä löysimme varjoisan paikan erään talon seinustalta, jossa istuimme ja söimme eväitämme.

Varsinkin jäävesi teki kaupansa. Viereisessä pihassa oli leipomo jossa oli jo aamu 5 alkaen paistettu ensimmäiset leivät ja naiset pakanneet ne koreihin, joita kantoivat rantatietä kaupunkiin päänsä päällä. En lakkaa ihmettelemästä sitä ryhtiä ja notkeaa kävelyä joka oli naisilla. Sopii kokeilla pysykö kori pään päällä kun vauhti on melkoinen ja kädet heiluu vapaana. Leivät paistetaan alkeellisessa uunissa joka lämmitetään puilla.

En malta olla kertomatta kun jäin istumaan yksinäni yhteen puistoon jossa oli kai jonkinlainen kokoontumispaikka koska oli penkkejä ja lapsille hiekkalaatikko.

Siinä sitä riitti ihmettelemistä. Nuoria poikia ja taisi olla miehiäkin, yrittivät kysellä missä minä olen sinne tullut. Oli kuin olisin ollut ihmemaassa, heidän yrittäessä kysellä minkä maalainen olen. Siinä vain salaperäisesti hymyilin Mona Lisan hymyä ja pyörittelin päätäni. Kun Pirjo tuli, niin sanoin hänelle että tule tekemään sukuselvitys kuka minä olen.

Maisemat olivat huikean kauniit katsella kun alhaalla näkyi meri. Talot olivat siistejä ja paikat hyvin hoidettuja.

Pidimme lepotaukonkoko porukka. Varsinkin nuorilla oli hauskaa kun vähän väliä kuului naurun remakka ja käsiä taputettiin. Vahinko vain että en ymmärtänyt mitä he puhuivat, koska he puhuivat kreolia. Virallinen kieli on Ranska ja tyttäreni puhuu molempia kieliiä. Me laskeuduttiin suoraan alapäin olevaa polkua ja jaoimme lehtiä rinteellä oleviin taloihin. Tulimme aivan vesirajaa pitkin, missä piti kierrellä simpukan kuori kasoja. Matka rupesti jo painamaan, olihan jo iltapäiväpitkällä.

Naiset jotka olimme tavanneet aamulla, tulivat iloisesti laulellen vastaan korit tyhjänä ja ehkä muutamaa lanttia rikkaampana. Vesi oli vielä vähän noussut joten olimme vyötäisiä myöten märkänä kotiin tullessa. Meitä nauratti kun sanoin Pirjolle, että ”kylä tämä reporterin elämä on kovaa “. Mutta kokemuksenase oli sen vaivan arvoinen. Vietin kuukauden sillä saarella. Tosin viikon ajan Dominiikanisessa tasavallassa täyden palvelun hotellissa joten kontrasti oli melkoinen. Tapasin monen maan kansalaisia ja monen värisiä ihmisiä sillä matkalla kuten olen tavannut kaikilla muillakin matkoilla. Haitilaisilla ihmisillä täytyy olla tavallista vahvempi itse-tunto taistellessaan olemassaolostaan ja ihmisarvoisesta elämästä. Oli tullut aika lähteä kotimatkalle samaa reittiä kun olin mennytkin. Koneen noustessa ilmaan sai heittää haikeana hyvästit Haitin upeille- maisemille ja sitkeälle kansalle.

Aune Tanskanen

Jyväskylä, 1.3.2004

ProKarelia / 28.02.2004, Kurkijokelainen-Lehdelle

KARJALAN PALAUTUS: Unelma vai tavoite

Useassa kirjoituksessa puhutaan Karjalan palautuksesta unelmana tai haaveena. Unelma-ajattelun teki tunnetuksi Riitta Uosukainen presidenttiehdokkaana. Hän halusi osoittaa vastustajilleen, ettei hän palautuksen osalta ollutkaan tosissaan. Karjalaiset hän halusi pitää siinä uskossa, että hän edelleen tavoitteli palautusta. Unelmoiminen on siten melkoista trapetsitaiteilua.

Kannattaa syvällisesti miettiä, onko palautus todellakin vain unelma tai haave, vai onko se tavoite. Sanojen sisällöllä on suuri ero erityisesti toiminnallisesta näkökulmasta.

Jos palautus on unelma, emme todellisuudessa tavoittele palautus-olotilaa. Unelma on utopia, haave, ajatus, tunnetila. Unelmoimme asioita, joita emme usko koskaan saavuttavamme.

Joku unelmoi miljoonista, prinssistä ja puolesta valtakunnasta, vallasta, isosta purjeveneestä. Esim. vallan unelmointi muuttuu tavoitteeksi, kun määritetään, että halutaan poliittista valtaa tietyssä puolueessa.

Kuinka konkreettisesti unelma ohjaa toimintaamme? Tuskin lainkaan. Eihän unelma ole todellista, vaan utopiaa, pakoa arkipäivästä. Mitä me teemme unelmamme toteuttamiseksi? Jatkamme samoin kuin ennenkin eli emme mitään erityisen merkittävää.

Palautus-unelma on lähinnä itsensä "älyllistä pettämistä". On mukava luulla tavoittelevansa utopiaa. Silloin kaikki ne pikku puuhat, mitä asian hyväksi teemme, voivat tuntua tärkeiltä. Unelma kuitenkin on koko aika kaukana utuisessa tulevaisuudessa.

Palautus on meille tavoite. Tavoite on konkreettinen asia tai taso, johon pyrimme. Kun meillä on selvä tavoite ja välitavoitteita, meillä on pohja suunnitella toimintaamme hyvinkin yksityiskohtaisesti.

Tavoite ilmaisee sen, mitä haluamme ja mitä resursseja meidän on hankittava. Voimme miettiä, millä eri keinoin tavoite saavutetaan.

Palautuksen tärkeimmät välitavoitteet tällä hetkellä ovat:

1. Saada karjalainen kansa asettamaan palautus-tavoite
2. Saada karjalaiset yhteisöt ymmärtämään toimintansa syvin tarkoitus

3. Saada kansa ja yhteisöt aktiivisesti toimimaan palautus-tavoitteen hyväksi

4. Saada poliittinen ja kansalaiskeskustelu palautuksesta käyntiin Suomessa

Nämä ovat konkreettisia pyrkimyksiä. Ne edellyttävät sen miettimistä, miksi me olemme esim. yhteisönä todella olemassa. Miksi me haluamme vain konservoida Karjalaa? Miksi emme halua itse Karjalaa takaisin?

Tavoitteet edellyttävät toimintaa. On päätettävä uusista suuntaviivoista. On tehtävä toimintasuunnitelma. On toimittava.

Kunnioitettu jalkaväenkenraali Ehrnrooth lausui ProKarelialle 17.12.03: "Suomen rajat ovat maailman suurille toisarvoinen asia, ei meille suomalaisille. En näe mitään aihetta, että kerran solmitut rajat eli Tarton rauhan rajat muutettaisiin. Poliittisiin syihin minä en mene. Minä katson vain, mikä on minun silmissäni oikein."

Ne askeleet, jotka johtavat Karjalan ja muiden pakkoluovutettujen alueitten palauttamiseen, alkavat täsmällisestä tavoite-asetannasta.

Koko karjalaiselle kentälle on luotava uusi tunne- ja tahotila: me haluamme Karjalan takaisin, olemme valmiit tekemään tämän tavoitteen edestä työtä ja tulemme tämän tavoitteen määritetoisella työllä saavuttamaan.

 ProKarelia
www.prokarelia.net

Kurkijokelainen

LAATOKAN PUOLUSTAJIEN PERINNEYHDISTYKSEN VUOSITAPAAMINEN LAPPEENRANNASSA 24.8.2004

Laatokan Puolustajien Perinneyhdistys kokoontuu Lappeenrannan - Lemin alueella 24. elokuuta 2004. Tapaamiseen kutsutaan kaikkia Laatokalla rauhan ja sotien aikana toimineiden joukkojen veteraaneja, heidän omaisiaan, ystäviään ja jälkeläisiään. Tilaisuuteen ovat myös lämpimästi tervetulleita kaikki muutkin Laatokalla tehdyn maanpuolustustyön kalliista perinnöstä kiinnostuneet.

Ohjelma

* Kokoontuminen Lappeenrannan rautatieasemalla tiistaina, 24.8. klo 10.00 mennessä. (Juna Joensuun suunnasta saapuu klo 08.35 ja Helsingin suunnasta klo 09.14)
* Kiertojelu Maasotakoulun bussilla Lappeenrannassa
* Siirtyminen bussilla Lemin Kärmeniemeen
* Kenttälounas ja kahvit
* Tutustuminen entisen rannikkopatterin alueeseen. (Lemin Kärmeniemeen sijoitettiin Laatokan Vahtiniemestä tuotu tykkikalusto Talvisodan jälkeen. Uudelleen Kärmeniemi aseistettiin Laatokalta tuoduilla tykeillä heti Jatkosodan päätyttyä)
* Siirtyminen reserviläisten majalle Rutolaan
* Yhdistyksen vuosikokous.
* Paluu bussilla Lappeenrannan rautatieasemalle klo 18.00 mennessä. (Juna Joensuun suuntaan lähtee klo 18.14 ja Helsingin suuntaan klo 18.52).

Ohjeita

* Ilmottautuminen yhdistyksen sihteerille Raili Jantuselle 5.8.2004 mennessä joko puhelimitse numeroon 03-7157010 tai kirjeitse osoitteeseen Kalliokatu 12, 18100 Heinola.
* Jäsenmaksunsa maksaneille yhdistyksen jäsenille ja heidän saattajilleen lounas ja kahvi kustannetaan yhdistyksen varoista. Muilta peritään paikan päällä 10 euron kulukorvaus.
* Jos yöpyy Lappeenrannassa, majoipaikka tulee varata omatoimisesti
* Tiedustelut: Erkki Marttila, puh 02-2355410 tai Seppo Vainikka, puh 05-4337953.

TERVETULOA!

Karjalan kysymys

Karjalan kysymys -seminaari perjantaina 2.4.2004 klo 12-16 Karjalatalon juhlasali, Käpyläнкуja 1, Helsinki.

Seminaarissa käsitellään luovutetun Karjalan kysymystä poliittisena, taloudellisena ja kulttuurisena kysymyksenä. Alustajina ja esitelmän pitäjinä on edustajia Suomen ulkoministeriöstä, Ulkopoliittisesta instituutista, Karjalan Liitosta ja yliopistomaailmasta. Venäläisinä alustajina edustus tulee politiikan ja talouselämän piiristä. Tarkat alustajatiedot julkaistaan maaliskuun toisella viikolla.

Yleisöllä on mahdollisuus kommentoida ja esittää kysymyksiä alustajille. Seminaari päättyy kyselypaneeliin, alustajat vastaavat kentän haasteisiin.

Tiedustelut Karjalan Liiton vs. toiminnanjohtaja Hannu Kilpeläiseltä, p 09-7288 1711, hannu.kilpelainen@karjalanliitto.fi.

KARJALAN PALAUTUMISEN MAHDOLLISUUKSISTA

On toisaalta tietysti erittäin ymmärrettävää, että tässä keskustelussa on mukana paljon tunneasioita, mutta ne näyttävät muuttuvan jopa uskonasi-oiksi, joista ei tunnetusti synny oikeata keskustelua. Siispä pysyn oleellisissa asioissa.

Ei muuten ole alkuunkaan hyväksyttävissä näkemys, että karjalaisen kulttuurin ja perinteen säilyminen edellyttää Karjalan palautusta. Tämähän on varsinaista pakoilua, sillä ko. säilyminen on meidän karjalaisten päätavoite riippumatta siitä, saadaanko Karjala takaisin vai ei. Jos saadaan takaisin, tuhattu Karjala nimenomaan tarvitsee perinnettä syntyäkseen uudestaan. Jos ei, mahdollisimman paljon koteisututietoa pitää saada jälkipolville perinnöksi karjalai-

suudesta.

Pariisin rauhansopimuksen 1947 on pakko pääosin olla voimassa. Jos asiaa ajattelee, niin rauhansopimuksen kokonaan irtisanominenhan todella tarkoittaisi mm. rajojen muutosten hyväksymättömyyttä, mutta samantien riskiä sopimusta edeltäneeseen sotatilaan. Kyseessähän on sopimus ehdoista, joilla rauha saatiin toteutettua. ProKarelian antamassa Internet-osoitteessa on kuin onkin USAn Ulkoministeriön kirjoittamassa Suomi-selostuksessa lausunto asiasta, mutta niin lyhyt, että siitä äkkiseltään saa kuvan, että 1947:n sopimus olisi kokonaan irtisanotttu. Kysyinpä asiaa Ulkoministeriömmä Tietopalvelusta, jonka sähköpostiviestissä tuli vastaus: "Halli-

tus teki 21.9.1990 seuraavan päätöksen: Sen jälkeen kun Saksa on yhdistynyt ja sen täysivaltaisuus palautettu, Suomen hallitus katsoo, että Pariisin rauhansopimuksen III osan Saksaa koskevat määräykset ovat menettäneet merkityksensä.". Tämän mukaan 1947 rauhansopimus on pääosin voimassa. Kumpaa uskotaan, Suomen vai USAn ministeriötä?

Olen samaa mieltä, että nuorisoa pitää kannustaa Karjala-asioissa, mutta jos sitä kannustetaan mahdotto-muuksiin, kannustus lyö itseään korvalle. Ensin kannustus juuriensa etsimiseen on toimiva, ollen käytännössä sama kuin sukututkimus, ja sen tukeminen. Se on erinomainen keino todella tärkeän kotiseu-

tutietoisuuden kehittämiseksi.

Otsikolla "Miksi evakkosukupolven edustajat torjuvat Karjalan palauttamisen?" luodaan, ilmeisesti ihan tahallaan, vääristelty mielikuva "toisinajattelijoiden" näkemyksistä. Kysehän ei ole torjumisesta, vaan otsikon kuuluisi olla: "Miksi pitävät Karjalan palautumista liian epätodennäköisenä?". Henkilökohtaisesti olisin iloinen, jos Karjala palautuisi, jopa niine suurine käytännön ongelmineen, joita palautus toisi tullessaan. Tosin tunnetusti on Suomessa myös eräitä vaikutusvaltaisia ihmisiä, jotka todella torjuvat palauttamisen.

Ehdottaisin asiasta kiinnostuneita tutustumaan todellisen asiantuntijan Max Jacobsonin luonnehdintoihin. Ensin Venä-

jän asenteesta, suora kopio kirjasta "Tilinpäätös": "Entä Karjala? Eikö Jeltsin Suomesa vieraillessaan ollut sanonut jotakin sen tapaista, että oli ollut väärin riistää Suomelta alueita? Eikö tähän vedoten olisi voitu aloittaa neuvottelut Karjalan palauttamisesta? Siitä meillä edelleen elätellään toivoa. Valtiollisen rajan muuttaminen ei kuitenkaan nykyoloissa ole realistinen tavoite. Se ei johdu vain Venäjän kielteisestä kannasta, vaan on osa yleiseurooppalaista todellisuutta. Euroopassa on lukuisia toisen maailmansodan jälkeen miekalla piirrettyjä valtiollisia rajoja. Niiden muuttaminen johtaisi koko eurooppalaisen järjestyksen järkkymiseen." Mutta Jacobsonpa antaa myös jotain toivoa, koski-

en Venäjän rajoja: "Nekin vähitellen avautuvat sitä mukaa kuin Venäjän ja EU:n yhtenytminen etenee. Silloin kysymys Karjalasta nousee esille uudessa hahmossa." Sekin lie-nee hidas prosessi.

Lopuksi toistan vielä ehdotuksen Karjalan kysymyksen painopisteen asettelussa. Käytetään kaikki resurssit ja reservi sen tärkeimmän tehtävän hyväksi eli Karjalan kulttuurin ja perinteen maksimaaliseksi säilyttämiseksi tuleville sukupolville, ja mietitään mitä osatavoitteita silloin tulisi käytännössä asettaa. Siinä keskustelussa olen mieluusti mukaan. Muu on henkisen kapasiteetin tuhlausta.

Mauri Rastas, synt. 1935
Kurkijoen Riekkalassa, esi-isät vuodesta 1685 ko. paikalla.

Perjantaina 12. maaliskuuta

Moskovan rauhan päivä 13 maalliskuuta mullisti Suomea aika lailla. karjalaiset siirtyivät Tynkä-Suomeen, Talvisodan aikaista evakuointia arvosteltaessa on kiinnitetty huomiota siihen, että pääministeri Ryti ja ulkoministeri Tanner vielä 3.3. 1940 asiasta käydyssä epävirallisessa keskustelussa esittivät mielipiteen, : olisi parempi jos karjalaiset jäisivät luovutetulle alueelle.

Neuvoteltaessa rauhanehdoista suomalaiset olivat esittäneet, että Neuvostoliitolle siirtyvän alueen väestöllä tuli olla oikeus yhden vuoden kuлуessa valita Suomen kansalaisuus ja siirtyä irtaimistoiheen

Suomen puolelle sekä säilyttää oikeutensa kiinteään omaisuuteensa, jonka he olivat jättäneet luovutetulle alueelle. mikäli tällaiseen lopputulokseen olisi käytännössä päästy, siirtovälikysymyksen hoitaminen olisi ratkaisevasti helpottunut. Voittajat eivät kuitenkaan suostuneet esitykseen.

Karjalaisilla olisi varmasti voinut olla pidempikin evakomatka, sillä Stalin oli varannut suomalaisille jo Siperiasta uuden asuntoalueen. Sinne olisi myöhemmin siirretty muitakin suomalaisia. Vielä tänäkin päivänä on suomalaisia, jotka unelmoivat Siperian elämysmatkoista.

Maaliskuun 13

Yhdysvallatkin oli kiinnostunut suomalaisista, Pietarsaarelainen K-G. Olin muistuttua siirtolaisuutta käsittelevässä kirjassaan Alaska Del. 2Guldrushen, että tällaisia suunnitelmia oli toisen maailmansodan aikana. Euroopasta Yhdysvaltoihin suuntautuvaa pakolaisvirtaa piti suunnata jonnekin. Ehdotettiin Alaskaa ja sijoitettavaksi eristysesti kahta ryhmää: juutalaisia ja suomalaisia. Alaskassa ei innostuttu. Ehdotuksen tekijä Maury Maverick San Antoniosta sai kylmää vettä

niskaansa Alaska Life lehden heinäkuun numerossa 1940: Mihin me kaikki suomalaiset sijoitamme.

Olin kertoo lisäksi, että toisen maailmansodan rauhan-tunnusteluissa Bukarestissa Yhdysvaltain neuvottelija, senaattori Whiley ehdotti, että koko Suomen väestö siirrettäisiin Alaskaan. Ehdotus tehtiin samaan aikaan kun suomalaisia pommitettiin Yhdysvalloissa tehdyillä lentokoneilla, jotka oli lennätetty toiselle sotasapuolelle Alaskan Fairbanksista. Vasabladet-lehden paki-

noitsija, nimimerkki -s huomautti, ettei Beringin salmi kovin paljon Siestarjokea leveämpi ole. Sitä paitsi Pribilofsaaret olisi itämaiselta kuulos-tavan ristittävä uudelleen: ruotsiksi Björkö ja suomeksi Koivisto. Se tuntuisi kotoisemalta niille lentokoneille ja jäänmurtajille, jotka etsivät suomalaisia kalastajia ja hylkeenpyytäjiä, jotka jäälautoilla ajelehtivat kohti ryssännranta-

Maata oli tarjolla myös Kanadassa suomalaisille evakuoituille. Oli käynnissä suunnitelua suurten suomalaisjoukkojen sijoittamisesta Kanadaan venäläisten miehittämäl-

tä alueelta. Ontarion pääministeri Hepburn oli ehdottanut Suomen Torontossa olevalle konsulille, että 100 000 suomalaista asettuisi Pohjois-Ontarioon, jonka ilmasto sopii heille erinomaisesti. Tarjouksen sanottiin olleen puolivirallisen käsittelyn alaisena.

Kyllä meillä suomalaisilla olisi ollut vientiä. Ehkä Siperia olisi kuitenkin ollut todennäköisin suunta.

Kalevi Kokko
Ulvila

Lähteet: Keijo Kulha: Karjalaiset Kanta-Suomeen. Satakunnan kansa 6.1. 1993. Hakkapeliitta 2.4. 1940.

"O. V. Kuusinen vaaliehdokas Kurkijoella"

Yllä olevan otsikon alla oli uutinen 50 vuoden takaisessa Helsingin Sanomissa. Tuo uutinen yllätti minut, sillä en tiennyt, että Karjalais-suomalaisen neuvostotasavallan presidentti olisi ollut Kurkijoen piirin ehdokkaana korkeimman neuvoston vaaleissa, jotka pidettiin 14. 3. 1954. Moskovasta tulleen uutisen mukaan, "Kuusinen tulee valittavaksi korkeimman neuvoston vaa-leissa". Edellisissä 1950 pide-tyissä vaaleissa Kuusinen oli tullut valituksi eräästä Petros-koin vaalipiiristä.

Moskovasta 11.2. tullut tieto oli Helsingin Sanomissa seu-raavana päivänä. Hyvin ku-vaavaa tuossa uutisessa on se, että jo ennen vaaleja ilmoite-taan, että Kuusinen tulee vali-tuksi. Neuvostoliitossa ollut

vaalikäytäntö olikin siinä mie-lessä hyvin pettämätön, koska kustakin vaalipiiristä pääsi vain yksi ehdokas äänestyslis-talle, joten läpimeno oli taattu jo etukäteen. Ja äänestyspro-sentti oli melkein aina vähin-tään 99 joskus se oli jopa yli 100 %. Näin silloin siellä ja meidän rakkaalla Kurkijoella!

Nykyisin O. V. Kuusisen vir-kana on toimia Äänisen kalas-tuksen valvojana. Näin minul-le kerrottiin hänen patsaansa vierellä Petroskoissa. Kuusisen metallinen katse suuntautuu nimittäin Ääniselle, josta syys-tä paikalliset ovat hänelle tuon viran antaneet. Voi vain tode-ta, että kyllä tuolla isänmaan petturilla on ollut monta vir-kaa!

Eino Vepsä

Menetetty kaupunki:

Viipuri

Ylen TV1:n Historian näyt-tämöitä -sarjan osa Viipuri -menetetty kaupunki esitetään TV1:ssä 26.3. klo 17.10.

Tänä vuonna tulee kulu-neeksi 60 vuotta siitä kun Suo-mi menetti sodassa Viipurin Neuvostoliitolle. Vaikka rapis-tunut Viipuri on enää varjo entisestään, moni entinen vii-purilainen kulkee muistois-saan yhä kaupungin kaduilla, laskee mäkeä Torkkelinpuis-ton hirvipatsaalla ja juoksen-telee Havin valleilla.

Toisen polven viipurilaiset ovat jo moneen kertaan ehti-neet kyllästyä muisteluihin, joihin heillä ei ole mitään suh-detta. Bussimatkat menetet-tyyn kaupunkiin eivät usein-kaan muuta kokemusta; jälke-läisten on vaikea saada kiinni siitä, mikä tuntuu sodassa ikuisesti menetetyltä ja herää henkiin vain entisten viipuri-laisten valokuissa, muiste-loissa ja tarinoissa. Voiko me-

netystä siirtää sukupolvelta toiselle?

Historian näyttämöitä: Vii-puri -ohjelmassa tarkastellaan sitä, mitä Viipuri on merkinnyt suomalaisille ja miten kaupun-kiin on suhtauduttu sotien jäl-keen. Ohjelmassa entiset vii-purilaiset palaavat vielä ker-ran suomalaisen Viipurin suu-ruuden hetkiin ja siihen miten sota häätii heidät kodeistaan.

Kun Suomi menetti Viipu-rin, kaikki kaupungin 86.000 asukasta asutettiin uudelleen. Viipurin ja rajantakaisen Kar-jalan menetys on ollut itsenäi-

Viipurin ohitustie on valmis

Pitkään rakenteilla ollut Viipurin ohitustie on avattu. Jokunen rekka on jo löytänyt tiensä Viipurin keskiaikaisen linnan ja vanhankaupungin ohi Tammisuon takamailla kulkevalle ohitustielle. Ohitustien myötä on monta asiaa muuttunut. Sorvalin ja Tienhaaran välissä ollut tarkastus-puomi on kadonnut vuosi-kymmenien toiminnan jäl-keen. Turhanpäiväinen tar-

kastuspiste on vapauttanut työvoimaa muualle.

Myös Virolahden ja Säkki-järven rajaseudulla oleva tar-kastuspuomi on muuttanut toi-mintaansa: nuori tarkastaja ei halunnutkaan nähdä passia vaan pyysi vodkaa ja kahden euron kolikkoa!

Myös Talin aiemmin ankara tarkastuspuomi oli pysyvästi ylhäällä joitakin päiviä sitten. Viipuriin saavuttaessa mat-

kailijoita vuosikymmeniä ter-vehtinyt Lenin-reliefi on myös kadonnut ja sen paikalla on nyt kioski. Viipuri-hotelli on avattu viimeisyksyisen sulke-misen jälkeen. Viipurin Lallu-kan talon remontti on edelleen kesken, ja talo on nyt peitetty pressulla. Torin laitaan raken-nettava asuinkerrostalo on myös pahasti kesken.

Kalakurkien järjestämät Nikolain-pilkit

Pidettiin Pyhäjärven Vaaipukkarannassa lauanta-ina 21.2.2004. Tulokset: Seppo Kemppinen 1516 g Eero Häkli 788 g Saini Repo 740 g Simo Kaunisto 530 g Martti Repo 434 g Perttinen 434 g Teuvo Ahokas 431 g Aaro Kojo 330 g Veikko Koho 326 g Pentti Kemppinen 309 g Marjatta Poskiparta 187 g Kari Kojo 109 g Aku Lehtinen 92 g Martti Meskanen 31 g Reima Lauanne 21 g

Kilpailun päätyttyä nautittiin Kalakurkien tarjoamaa hernekeittoa.

Suurimman kalan kiertopalkinnon voitti Seppo Kemppinen 197 g. Niko-lain-pilkin kiertopalkin-non voitti Seppo Kemppi-nen 1516 g. Kiiskikilpai-lun voitti Martti Repo (16 kpl.)

Ilman kalaajäivät seu-raavat kuusi piikkijää: Jouko Mäki, Pekka Riiko-nen, Jari Jussilainen, Han-nele Piiparinen, Rauno Pii-parinen, Leena Meskanen.

Seppo Kemppinen vastaan-ottamassa Ria Virevuon lahjoittamaa Nikolain-pil-kin kiertopalkintoa.

Mieko kahtelin tuota Kurkijokelaise lokkuu tää-vuuvve ensimmäisest nume-rost, kahoin viel toiseki kert, jot onkoha miul oi-ki-ja lehtkää mitä syynää?

Mieku en olt tutustunt-kaa niihe iha ensimmäisii lokoloihe, vast tää nykyne nim ol miu tiijossain. Tä-mähä on vaik kui korrii, eihä tätä tarvihe pois muuttaakaa. Pittäähä se nyt jokkuu ero lokoski olla naihe tavallisil kirjoitettui-he lehe nimilöihe kans, Kurkjokelaineha ei uokkaa mikkää uusii uutisii leht, vaa täshä tarinoijaaki vähä "Kalevala aikuisist” asjois.

Näkemys eroloi

Et on se lust, ku tul nim-ki vähä ku silt aikakauvel takasii käyttyy, kauniit kiitokset päätoimittaja Mai-rel.

En mie moiti kyl sitä vanhamallistakkaa, taval-lisil kirjaimil kirjoitettu u lokkuu, mut onha tää nyt sorriimp ja erlaine ku nuo oikijat sanomalehet nimi-löinii. Viel tulluu mielehein tuo piirretty kurk, lokon lopus.

Miu anoppiin, mitä mie

en tosin ole millokaa ke-rint näkemääkkää, ku hää ol kuolt jo enneko mie tään häne poikaasa löysin, ni hää ol tyttönimeltää Kur-ki. Täs lokos tulluu tälviis-i kirjotettuna vähä “su-kulaisuussuhteetki” mieli.

Miust on Kurk nii jalo lintu, jot kuvaki herättää suurta kunnoitusta.

Sehä onki ku äit meil hiitolaisil, mitkä on aikoa-naa “vieroitettu eriksii” emostaa. Siin se topakast

seisuu ja pittää komentuu ja huolepittuu jäikeläisillii loko lopus.

Mut anoppiin sisko kuoltuvaa koki alennusti-lan nime puolest. Häne ty-tär toi miehiisä kotvävyks talluu. Heil anopi ja vävy-pojan välit eivät ain män-niit lupsakast. Vävy ku pääs isännäks alko anop-pijaa vähätellä.

Viimiselt anopilt män muistiki, mut puhetta tul solkenaa. Yks sukulais

mies män heil kyläl. Vanha emäntä pyöri hella vieres ja ihmettel, jot mihi ihmeil hää nyt män. Viimisel vie-ras kysy jot mitä se emäntä ehtii?

Mummo vastas jot mis-hää lienyy tää talo emäntä ku ei näy missää? Joho vie-ras, siehå se uot tää talo emäntä. Hyväne aika, mieks se olenki, ku mie kahtelin et mishää lienyy, ku pittäähä se vieraal koh-vi keittää! Täst sai vävy vettä myllyhii ja rupes vanhaa emäntää moitti-maa hullukski, eikå tytår-kåå kovi utala olt äitijåå puolustammaa, varmast

pelkås miestäå?

No tul sit vanhukse lähö aika. Isäntå män lehetoi-mituksii pistämåå anoppii-sa kuoli-ilmoitukse lehtii. Täski hää vähättel anop-pijjaa ku pist nimemki väåri.

Ei pantkaa ommaasu-kujaa Kurki, vaa Kuovi. Olha se nyt vähå vaatimat-tomamp ja pienemp lintu ko uljas Kurk? Eikå antant männå kenenkåå virhettä oikomaa, vaa sano jot kyl sil kuoviki piisaa, oljha se senverra pien ihmine.

Annetaa myö olla Kuren lokon lopus Kurkijokelai-nessa. Sitå toivoo

Aino Koppi

Kurkijoelta nykypäivään -hankkeen kuulumisia

Viime viikolla oli Kurkijokimuseolla melkoista vilskettä - ohjelmassa oli peräti kahdet talkoot ja tiedotustilaisuus. Keski- viikkona kokoontui pieni, mutta tehokas rakennusryhmä suunnittelemaan ja kokoamaan näyttelyssä tarvittavia rakenteita. Työ alkoi "talonrakennuksella". Vanerista ja rimoiista alkoi hahmottua näyttelyssä keskeiselle sijalle tuleva seinällinen nurkkaus, johon sisustetaan kurkijokelaisen talon salia tai kamaaria kuvaava interiööri tapetteineen ja huonekaluineen.

Sahanpurut ja työkalut siivottiin pois seuraavan päivän talkoolaisten alta, sillä torstaina saapui museolle väkeä valokuvien arkistointiin. Tällä kertaa kuusihenkinen joukko jakoi tehtävät kunkin talkoolaisen erikoisosaamisen ja mieltymysten mukaan. Otsanlahden kylän kuvista selvisi taas hurja määrä ihmisiä, paikkoja ja tapahtumia kun Hartikan sisarukset Elsa ja Eino muistelivat yhdessä. Osa talkooväestä kiinnitti kuvia taustapahville ja kirjoitti tiedot kuvien alle, osa selaili vanhoja kuvaluetteluita ja tarkisti tietojen paikkansapitävyyttä. Työn lomassa maisteltiin herkullista talkoosoppaa ja juotiin kahvit.

Seuraavan kerran valokuvia tunnistetaan joukolla Kurkijokimuseolla keskiviikkona 24.3.04 pidettävässä muistelemisillassa klo 14-20. Illan tarkoituksena on mukavan yhdessäolon ohella saada talteen kuvissa esiintyvien henkilöiden nimiä, tapahtumien aikoja ja paikkoja sekä kaikkea mahdollista kuviin liittyvää. Jotta voimme etsiä etukäteen kuvia niistä kylistä, joiden asukkaista on tulossa paikalle, pyydämme ilmoittautumaan etukäteen numeroon 050-403 6050 Ulla Clerc. Tervetuloa mukaan!

Torstai-iltana pidettiin Kurkijoelta nykypäivään -hankkeen tiedotustilaisuus, johon osallistui kymmenkunta henkeä. Hankkeen ohjausryhmän edustajana Kari Kiiski kertoi hankkeesta ja sen taustoista ja näyttelysuunnittelusta vastaava Ulla Clerc esitteli museolla jo tehtyjä asioita - esineluetteloita ja

Valokuvia valmiiksi arkistoituna. Lajiteltujen ja kirjattujen kuvien määrä kasvaa kasvamistaan talkoiden myötä.

valokuvien arkistointia sekä kertoi tulevan näyttelyn sisällöstä. Kurkijoen Martat käyttivät tilaisuuden hyödykseen ja tutustuivat samalla museolla

olevaan teemanäyttelyille kunnostettavaan huoneeseen, johon suunnitellaan yhdistyksestä kertovaa näyttelyä jo tulevaisuudeksi.

Elsa, Eino ja Pertti Hartikka sekä Leena Virtanen tosi työssä valokuvia tunnistamassa.

Karjala-myymälä

Erikoisliike Karjalasta ja karjalaisuudesta kiinnostuneille

Helsingin myymälä, Kasarmikatu 16

Kauppakatu 41, 53100 Lappeenranta
• Puh. (05) 541 4650, fax (05) 541 4651
• sähköposti: karjala@myymala.inet.fi
• www.karjala-myymala.fi

MUISTA!

Lahjaksi

KURKIJOKI-KIRJAT VIIRIT JA VAAKUNAT

ONKS TIETOO VASTAUKSET

1. Ruotsi.
2. Sodankylää.
3. Kymijoki.
4. Dalai-laman.
5. Nigeria.
6. Utön saareen.
7. Riianlahden.
8. Nykypäivä.
9. Cicero.
10. Supikoira.

MUSIIKKIVÄEN PALVELUPAIKKA LOIMAAN MUSIIKKI

Puh. 7622 950, Oikokatu 3
Avoinna: ma-pe 10-17.30 la 10-14.00

Asianajajia

ASIANAJAJA
on asianajajaluetteloon hyväksytty lakimies, jolla on säädetty kokemus ja taito. Asianajajan toimintaa valvovat Asianajajaliitto ja oikeuskansleri. Asianajotoimistot hoitavat myös maksuttomia oikeudenkäyntejä ja oikeus- turva-asioita.

Asianajotoimisto HEIKKI RANTANEN

Varatuomari
Julkinen kaupanvahvistaja
Kauppakatu 9-11 B, Loimaa
p. (02) 762 2888, fax 762 2313
heikki.rantanen@kolumbus.fi

Asianajotoimisto JARI HEIKMAN OY

Varatuomari Jari Heikman
varatuomari Sanna Metsäranta
oik.yo Tiina Tähtinen
Turuntie 8-14, II krs. Loimaa,
puh. (02) 762 4400, fax 763 1301
jari.heikman@aatsto.inet.fi
www.heikman.com

KukkaBox

Puh. 762 2669

Vastapäättä Loimaan Aluesairaalaa

Erikoishammasteknikko

MARKO ROSENDAHL

Vastaanotto Heimolinnankatu 14 Loimaa

Ajanvaraus puh. (02) 763 1179

HAUTAKIVET

Vuodesta 1921
luotettavaa ja yksilöllistä palvelua

LOIMAAN KIVI
PUHELIN (02) 760 511

Haapasen Hautaustoimisto

TÄYDELLINEN HAUTAUSPALVELU
Puh. 762 2700 ja 762 2857

Heimolinnankatu 16, 32200 Loimaa

Liikeajan jälkeen Reunanen puh. 762 2700
Matkap. 0500 531 814, 050 561 0547

Tarjoukset voimassa: perjantaina 12.3.2004

Ruokakauppa sinun makuusi!

Atria
Karjalanpaisti
800 g (4,99 kg)

3.99
rasia

Ingman
Vanilja jäätelö
1 l

0.99
pkt

Reilu Vehnä- tai
Vehnäleseleipä
500 g (2,78 kg)

1.39
ps

Atria Peruna-
italian- tai
punajuurisalaatti
500 g (2,78 kg)

1.39
rasia

KARJALA III 12-PACK

(2,20 l)
Sis. pantit

9.90
Ei jälleenmyyjille

LIHA ON PARAS

Suomalainen porsaan ulkofile

6.90
kg

Suomal. nautan ulkofilepihvit

15.90
kg

KALAJUTTUJA

Tuore kuhfile

12.90
kg

Savustettu kirjohi-file

10.90
kg

Tuoretuote-osastolta

Etelä-Afrikan kivettömät rypäleet

2.25
kg

Alko
762 2062

nonstop parturi
040-765 7028

Naisellista muotia
Loimatar
762 2848

Kahvila
762 4432

LOP. Kultapiste
763 2150

Olgatar
762 1413 76368520

SPAR LOIMAA
Kauppias Sami Toivonen
puh. (02) 763 6850
ma - pe 7-21, la 7-18

Ruokakauppa Sinun makuusi

SPAR